

Sygn. akt XII K 157/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 marca 2024 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie, XII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia del. Anna Kuzaj

Ławnicy: Marcin Kęczkowski

Renata Badenko

Protokolant: Mirosław Grzęda, Kacper Kalisz, Urszula Urbańska, Monika Raczyńska

przy udziale Prokuratora: Wojciecha Górniaka, Marty Banaszak-Gałczyńskiej

oraz oskarżyciela posiłkowego K. Z.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 21 września 2023 r., 27 października 2023 r., 20 listopada 2023 r., 31 stycznia 2024 r. oraz 6 marca 2024 r. w Warszawie sprawy:

I. **P. B.**,

syna M. i M. z domu G.,

urodzonego w dniu (...) w W.;

oskarżonego o to, że:

w dniu 25 grudnia 2022 roku w porze nocnej w W. przy ul. (...) w okolicy garaży, działając wspólnie i w porozumieniu z M. S. i Ł. B. (1) dokonał rozboju na osobie M. P. i K. Z. w ten sposób, że działając razem użyli wobec M. P. przemocy w postaci uderzenia kolanem w brzuch i otwartą ręką w twarz, a następnie dokonali kradzieży antyperspirantu o wartości 20 złotych na szkodę ww. pokrzywdzonego oraz doprowadzili do stanu bezbronności K. Z. w ten sposób, że użyli wobec niego środka obezwładniającego w postaci gazu pieprzowego, który rozpylili pokrzywdzonemu w twarz oraz zastosowali wobec niego przemoc, uderzając go wielokrotnie innym podobnie niebezpiecznym przedmiotem w rozumieniu przepisów ustawy, tj. pałką teleskopową po całym ciele oraz twarzy, dokonali kradzieży 50 zł w bilonie, słuchawek marki (...) o wartości 649 zł i statywu do telefonu o wartości 300 zł, gdzie łączna wartość start na szkodę K. Z. wyniosła 999 zł,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k.

II. **M. S.**,

syna J. i M. z domu R.,

urodzonego w dniu (...) w W.;

oskarżonego o to, że:

w dniu 25 grudnia 2022 roku w porze nocnej w W. przy ul. (...) w okolicy garaży, działając wspólnie i w porozumieniu z P. B. i Ł. B. (1) dokonał rozboju na osobie M. P. i K. Z. w ten sposób, że działając razem użyli wobec M. P. przemocy w postaci uderzenia kolanem w brzuch i otwartą ręką w twarz, a następnie dokonali kradzieży antyperspirantu o

wartości 20 złotych na szkodę ww. pokrzywdzonego oraz doprowadzili do stanu bezbronności K. Z. w ten sposób, że użyli wobec niego środka obezwładniającego w postaci gazu pieprzowego, który rozpylili pokrzywdzonemu w twarz oraz zastosowali wobec niego przemoc, uderzając go wielokrotnie innym podobnie niebezpiecznym przedmiotem w rozumieniu przepisów ustawy, tj. pałką teleskopową po całym ciele oraz twarzy, dokonali kradzieży 50 zł w bilonie, słuchawek marki (...) o wartości 649 zł i statywu do telefonu o wartości 300 zł, gdzie łączna wartość start na szkodę K. Z. wyniosła 999 zł,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k.

orzeka

I. oskarżonego **P. B.** w ramach zarzucanego mu czynu, uznaje za winnego tego, że w dniu 25 grudnia 2022 r. w porze nocnej, w W. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. S. i innymi ustalonymi osobami, wziął udział w pobiciu M. P. i K. Z. w ten sposób, że działając razem uderzyli M. P. kolaniem w brzuch i otwartą ręką w twarz, zaś w stosunku do K. Z. użyli środka obezwładniającego w postaci gazu pieprzowego, który rozpylili pokrzywdzonemu w twarz, a następnie uderzyli go wielokrotnie pałką teleskopową po całym ciele oraz twarzy, czym narazili M. P. i K. Z. na wystąpienie skutku, o którym mowa w art. 157 § 1 k.k., a następnie dokonali zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 50 zł, słuchawek marki (...)o wartości 649 zł i statywu do telefonu o wartości 300 zł, tj. mienia o łącznej wartości 999 zł na szkodę K. Z., czym wypełnił znamiona występku z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (w brzmieniu obowiązującym w czasie popełnienia czynu przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k.), i za to na tej podstawie skazuje go, a na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. (w brzmieniu obowiązującym w czasie popełnienia czynu przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k.) wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżonego **M. S.** w ramach zarzucanego mu czynu, uznaje za winnego tego, że w dniu 25 grudnia 2022 r. w porze nocnej, w W. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. B. i innymi ustalonymi osobami, wziął udział w pobiciu M. P. i K. Z. w ten sposób, że działając razem uderzyli M. P. kolaniem w brzuch i otwartą ręką w twarz, zaś w stosunku do K. Z. użyli środka obezwładniającego w postaci gazu pieprzowego, który rozpylili pokrzywdzonemu w twarz, a następnie uderzyli go wielokrotnie pałką teleskopową po całym ciele oraz twarzy, czym narazili M. P. i K. Z. na wystąpienie skutku, o którym mowa w art. 157 § 1 k.k., a następnie dokonali zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 50 zł, słuchawek marki (...)o wartości 649 zł i statywu do telefonu o wartości 300 zł, tj. mienia o łącznej wartości 999 zł na szkodę K. Z., przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Woli w Warszawie w sprawie o sygn. akt V K 398/18 za czyn z art. 286 § 1 k.k., czym wypełnił znamiona występku z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (w brzmieniu obowiązującym w czasie popełnienia czynu przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k.) i za to na tej podstawie skazuje go, a na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. (w brzmieniu obowiązującym w czasie popełnienia czynu przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k.) wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego **P. B.** kary pozbawienia wolności, zalicza okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 29 grudnia 2022 r. godz. 06:20 do dnia 20 listopada 2023 r. godz. 14:05;

IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego **M. S.** kary pozbawienia wolności, zalicza okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 20 marca 2023 r. godz. 14:40 do dnia 20 listopada 2023 r. godz. 14:05;

V. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądza od oskarżonych **P. B.** i **M. S.** obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego K. Z. solidarnie kwoty 999,00 zł (dziewięćset dziewięćdziesiąt dziewięć złotych 00/100);

VI. na podstawie art. 46 § 2 k.k. zasądza od oskarżonych **P. B.** i **M. S.** nawiazkę na rzecz:

a. pokrzywdzonego K. Z. w wysokości 2.000,00 zł (dwa tysiące złotych 00/100) od każdego z oskarżonych,

b. pokrzywdzonego M. P. w wysokości 500,00 zł (pięćset złotych 00/1000) od każdego z oskarżonych;

VII. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. nakazuje zwrócić oskarżonemu **P. B.** dowody rzeczowe wymienione w wykazie dowodów rzeczowych nr 1 Drz 722-725/23 (k. 377) pod poz. 1-4;

VIII. na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. P. kwotę 2.760,00 zł (dwa tysiące siedemset sześćdziesiąt złotych 00/100) powiększoną o należną stawkę podatku VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu P. B. z urzędu;

IX. na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. K. kwotę 2.160,00 zł (dwa tysiące sto sześćdziesiąt złotych 00/100) powiększoną o należną stawkę podatku VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu M. S. z urzędu;

X. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonych z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych i obciąża nimi w całości Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	XII K 157/23	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
USTALENIE FAKTÓW			

Fakty uznane za udowodnione		
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)
1.1.1.	P. B.	W dniu 25 grudnia 2022 r. w porze nocnej, w W. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. S. i innymi ustalonymi osobami, wziął udział w pobiciu M. P. i K. Z. w ten sposób, że działając razem uderzyli M. P. kolanek w brzuch i otwartą ręką w twarz, zaś w stosunku do K. Z. użyli środka obezwładniającego w postaci gazu pieprzowego, który rozpylili pokrzywdzonemu w twarz, a następnie uderzyli go wielokrotnie pałą teleskopową po całym ciele oraz twarzy, czym narazili M. P. i K. Z. na wystąpienie skutku, o którym mowa w art. 157 § 1 k.k., a następnie dokonali zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 50 zł, słuchawek marki (...) o wartości 649 zł i statywu do telefonu o wartości 300 zł, tj. mienia o łącznej wartości 999 zł na szkodę K. Z..
M. S.	W dniu 25 grudnia 2022 r. w porze nocnej, w W. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. B. i innymi ustalonymi	

	<p>osobami, wziął udział w pobiciu M. P. i K. Z. w ten sposób, że działając razem uderzyli M. P. kolanek w brzuch i otwartą ręką w twarz, zaś w stosunku do K. Z. użyli środka obezwładniającego w postaci gazu pieprzowego, który rozpylili pokrzywdzonemu w twarz, a następnie uderzyli go wielokrotnie pałką teleskopową po całym ciele oraz twarzy, czym narazili M. P. i K. Z. na wystąpienie skutku, o którym mowa w art. 157 § 1 k.k., a następnie dokonali zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 50 zł, słuchawek marki (...) o wartości 649 zł i statywu do telefonu o wartości 300 zł, tj. mienia o łącznej wartości 999 zł na szkodę K. Z., przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Woli w Warszawie w sprawie o sygn. akt V K 398/18 za czyn z art. 286 § 1 k.k.</p>		
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>P. B. jest znajomym B. G., która była w związku z K. Z.. Kiedy związek ten się zakończył, między były partnerami wywiązał się na tym tle konflikt, w który w pewnym stopniu</p>	<p>częściowo wyjaśnienia P. B.</p>	<p>90-91, 93-94, 145-149, 253-255, 571-574</p>	

<p>zaangażowany był także P. B., który wspierał B. G..</p> <p>W grudniu 2022 r. P. B. powziął od K. N. (partnera B. G.) informację, jakoby K. Z. "zbiera na niego ekipę", co miało oznaczać, że grozi mu niebezpieczeństwo. Postanowił rozmówić się z K. Z..</p>			
zeznania K. Z.	1-2, 31-32, 39-40, 133-137, 630-633		
częściowo zeznania K. N.	741-743		
wydruk korespondencji	33-36		
protokół oględzin rzeczy	67-81		
<p>W dniu 25 grudnia 2022 r. P. B. i K. N. pojechali do K. Z.. Środkiem transportu był należący do P. B.V.. P. B. zadzwonił do Ł. B. (1), aby towarzyszył im w tym spotkaniu. Razem z Ł. B. (1) zabrali także M. S..</p> <p>O godz. 23:20 P. B. zadzwonił do K. Z. mówiąc mu, aby się spotkali. K. Z. poinformował go, że jest przy ul. (...) w W.. P. B. i K. Z. umówili się na spotkanie między osiedlowymi garażami. K. Z. poprosił M. P., aby mu towarzyszył.</p> <p>Kiedy P. B. dojechał do ul. (...) ukryli się między garażami, a P. B. pozostał przy samochodzie.</p>	<p>częściowo wyjaśnienia P. B.</p>	<p>90-91, 93-94, 145-149, 253-255, 571-574</p>	

zeznania K. Z.	1-2, 31-32, 39-40, 133-137, 630-633		
zeznania M. P.	43-46, 50-51, 676-679		
częściowo zeznania K. N.	741-743		
protokół oględzin miejsca	7-8		
dokumentacja fotograficzna	20-23		
<p>Ok. godz. 23:51 K. Z. i M. P. dotarli na miejsce spotkania, gdzie spotkali P. B., stojącego przy samochodzie. Po krótkiej wymianie zdań, zza garaży wybiegli Ł. B. (1), M. S. i K. N.. Twarze mieli zakryte kominiarkami. Zaczęli krzyczeć: "Policja! Ręce na samochód! Wyciągać wszystko z kieszeni". K. Z. i M. P. spełnili to żądanie, wykładając przedmioty z kieszeni na dach V..</p> <p>Ł. B. (1) polecił K. Z., aby odwrócił się w jego stronę, po czym spryskał go w twarz gazem pieprzowym. W tym czasie K. N. odciągnął M. P. i każąc mu się odwrócić kopnął go kolaniem w brzuch i uderzył otwartą ręką w twarz, przez co M. P. przewrócił się i spadły mu okulary. W tym czasie Ł. B. (1) i M. S. zaczęli uderzać K. Z. pałką teleskopową po całym ciele i kontynuowali to, nawet po tym, jak K. Z. upadł na ziemię.</p>	<p>częściowo wyjaśnienia P. B.</p>	<p>90-91, 93-94, 145-149, 253-255, 571-574</p>	

<p>Na skutek bicia K. Z. doznał otarcia w okolicy skroni prawej, zasinień (stłuczeń) w okolicy podoczodołowej lewej i nad skrzydełkiem nosa oraz zasinień (stłuczeń) na tylnej powierzchni obu kończyn dolnych, które skutkowały naruszeniem czynności narządu ciała lub rozstrojem zdrowia trwającym poniżej 7 dni.</p> <p>W bliżej nieustalonym momencie nieustalona osoba zabrała rzeczy wyciągnięte przez K. Z. i M. P. i przeniosła je z dachu samochodu do jego wnętrza.</p>			
zeznania K. Z.	1-2, 31-32, 39-40, 133-137, 630-633		
zeznania M. P.	43-46, 50-51, 676-679		
częściowo zeznania K. N.	741-743		
protokół oględzin osoby	9-14		
protokół zatrzymania osoby	53		
protokoły przeszukania	55-57, 58-60, 61-62		
protokół zatrzymania rzeczy	63-65		
protokół oględzin rzeczy	83-85		
opinia sądowo-lekarska	116		
akt oskarżenia	745-754		

<p>W pewnym momencie P. B., Ł. B. (1), K. N. i M. S. usłyszeli w pobliżu dźwięk syreny samochodu uprzywilejowanego, co skłoniło ich do zaprzestania bicia K. Z. i ucieczki z miejsca zdarzenia.</p> <p>P. B. próbował odjechać samochodem, ale K. Z. złapał za drzwi i zaczął domagać się od P. B. oddania jego rzeczy. P. B. zgarnął część rzeczy K. Z. i oddał mu je. W samochodzie pozostały należące do K. Z. pieniądze w kwocie 50 zł, słuchawki marki (...) o wartości 649 zł oraz statyw do telefonu o wartości 300 zł, które zostały zabrane przez nieustaloną osobę.</p> <p>K. Z. w dalszym ciągu nie chciał puścić samochodu, więc P. B. odepchnął go i odjechał. Wraz z nim odjechał K. N., Ł. B. (1) i M. S. oddalili się pieszo</p> <p>Należący do M. P. antyperspirant o wartości 20 zł został znaleziony przez właściciela ulicę dalej.</p>	<p>częściowo wyjaśnienia P. B.</p>	<p>90-91, 93-94, 145-149, 253-255, 571-574</p>	
<p>zeznania K. Z.</p>	<p>1-2, 31-32, 39-40, 133-137, 630-633</p>		
<p>zeznania M. P.</p>	<p>43-46, 50-51, 676-679</p>		
<p>częściowo zeznania K. N.</p>	<p>741-743</p>		

<p>Stan psychiczny P. B. w czasie czynu nie znosił, ani nie ograniczał jego zdolności rozpoznania znaczenia czynu oraz zdolności pokierowania swoim postępowaniem.</p>	<p>opinia sądowo- psychiatryczna</p>	<p>177-179</p>	
<p>P. B. był karany w 2011 r. za czyn z art. 157 § 1 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby (zarządzono wykonanie kary), w 2012 r. za czyn z art. 158 § 1 k.k. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, oraz w 2018 r. za czyn z art. 209 § 1a k.k. na karę 4 miesięcy ograniczenia wolności.</p>	<p>karta karna</p>	<p>757-759</p>	
<p>M. S. było dotychczas 7-krotnie karany, z czego 5-krotnie za przestępstwa przeciwko mieniu.</p> <p>Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Woli w Warszawie z dnia 7 maja 2019 r. wydanym w sprawie o sygn. akt V K 398/18, M. S. został skazany na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. Karę pozbawienia wolności odbywał od dnia</p>	<p>karta karna</p>	<p>760-762</p>	

26 marca 2021 r. do dnia 20 stycznia 2022 r.			
Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
OCena DOWOdów			
Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1	częściowo wyjaśnienia P. B.	Wyjaśnieniom oskarżonego Sąd dał wiarę w takim zakresie, w jakim nie pozostawały one w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie. Za wiarygodne Sąd uznał zatem depozycje oskarżonego w jakim potwierdził fakt spotkania z K. Z., obecność wraz z nim Ł. B. (1) i M. S., nakaz opróżnienia kieszeni przez pokrzywdzonych, spryskanie K. Z. gazem pieprzowym, pobicie K. Z. przez Ł. B. (1)	

		<p>i M. S., oddanie K. Z. części zabranych mu przedmiotów.</p> <p>Sąd dał także wiarę wyjaśnieniom oskarżonego na okoliczność przyczyn, dla których spotkał się z pokrzywdzonym, albowiem depozycje te znajdują potwierdzenie w zeznaniach K. N., są logiczne i spójne, a ich ocena pod kątem zasad wiedzy i doświadczenia życiowego nie daje podstaw do kwestionowania ich wiarygodności.</p>	
<p>zeznania K. Z.</p>	<p>Sąd co do zasady dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonego K. Z., albowiem były one logiczne i spójne, korespondowały także z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie. Uwadze Sądu nie uszło, że poszczególne zeznania pokrzywdzonego różnią się w szczegółach, co nb. nie może dziwić z uwagi na dynamiczny charakter zdarzenia, a fakt, że pokrzywdzonemu pryśnięto w twarz gazem pieprzowym, a później go pobito, niewątpliwie zakłóciło jego zdolność do pełnego obserwowania i zapamiętywania zdarzeń. Mając na uwadze, iż wszystkie zeznania pokrzywdzonego co do istotnych szczegółów (prośba o spotkanie ze strony oskarżonego P. B.,</p>		

spotkanie z P. B., a potem nagle pojawienie się trzech dalszych osób, nakaz opróżnienia kieszeni, spryskanie pokrzywdzonego gazem pieprzowym i jego pobicie przez dwie osoby, odzyskanie części rzeczy) były spójne i konsekwentne, a nadto korespondowały nie tylko z zeznaniami M. P., ale także z wyjaśnieniami P. B. i zeznaniami K. N., Sąd uznał zeznania pokrzywdzonego za wiarygodne, a jako podstawę ustaleń faktycznych przyjął pierwsze zeznania składane w postępowaniu przygotowawczym, albowiem w ocenie Sądu z uwagi na najkrótszy odstęp od zdarzenia ich treść najbardziej odpowiadała rzeczywistemu biegowi zdarzeń.

zeznania M. P.

Sąd dał wiarę zeznaniom M. P., albowiem były one logiczne, spójne i konsekwentne, korespondowały także z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie, a ich ocena pod kątem zasad logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego nie daje podstaw do kwestionowania ich prawdziwości. Pokrzywdzony precyzyjnie opisywał przebieg zdarzenia, a treść jego zeznań nie wskazuje, aby kształtował je w taki

	<p>sposób, aby maksymalnie obciążyć oskarżonych (np. otrzymany przez siebie cios w twarz opisał jako "delikatny" - k. 676), przez co w ocenie Sądu depozycje pokrzywdzonego mogą stanowić podstawę ustaleń faktycznych.</p>	
<p>częściowo zeznania K. N.</p>	<p>Sąd dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonego w zakresie, w jakim korespondowały one z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie. Za wiarygodne Sąd uznał zatem depozycje świadka na okoliczność spotkania z K. Z., osób obecnych na tym spotkaniu, pobicia K. Z. przez Ł. B. (1) i M. S., oddania K. Z. części zabranych mu przedmiotów.</p>	
<p>opinia sądowo-lekarska, opinia sądowo- psychiatryczna</p>	<p>Opinie biegłych są rzetelne, jasne, spójne i logiczne. Biegli wyczerpująco opisali przebieg wykonywanych przez siebie czynności, zastosowaną metodologię oraz wskazali sposób, w jaki doszli do wniosków końcowych, wyrażonych w opiniach. Pozwala to Sądowi na prześledzenie sposobu rozumowania biegłych i ocenę, że sposób rozumowania i wyciągnięte wnioski odpowiadają zasadom wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego. Wymienione opinie należy zatem uznać za</p>	

	<p>wiarygodne. Wskazać nadto należy, iż treść tych opinii nie była kwestionowana przez strony.</p>		
<p>protokoły, wydruk korespondencji, dokumentacja fotograficzna, akt oskarżenia, karty karne</p>	<p>Dokumenty urzędowe sporządzone przez upoważnione do tego organy w prawem przepisanej formie. Ich treść nie była kwestionowana przez strony, brak jest także innych okoliczności, które mogłyby podważać ich wiarygodność.</p>		
<p><i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i></p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>1.1.1</p>	<p>częściowo wyjaśnienia P. B.</p>	<p>Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, w których zaprzeczał, jakoby obejmował swoim zamiarem pobicie K. Z., przedstawiając to zdarzenie jako samodzielną inicjatywę Ł. B. (1) i M. S., albowiem depozycje oskarżonego w tym zakresie są niespójne i niekonsekwentne, a także sprzeczne z zasadami logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego.</p>	

W swoich pierwszych wyjaśnieniach złożonych w postępowaniu przygotowawczym, P. B. wyjaśnił, że zabrał ze sobą Ł. B. (1) i M. S., bo bał się K. Z.. Kiedy jego towarzysze podeszli do nich, początkowo ich nie poznał i nie reagował na bicie pokrzywdzonego, ponieważ sam się bał (k. 90v-91). Analogicznej treści wyjaśnień złożył podczas posiedzenia w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania (k. 93-94).

W kolejnych wyjaśnieniach składanych w postępowaniu przygotowawczym, P. B. wyjaśnił, że zabrał ze sobą Ł. B. (1) i M. S. po to, żeby "wkroczyli jakby coś się działo" (k. 146). Plan był taki, że mieli oni czekać w ukryciu i wkroczyć jakby coś się działo (k. 147). Oskarżony wyjaśnił, że nie wie, dlaczego jego wspólnicy zaatakowali K. Z.. Z treści tych wyjaśnień w żaden sposób nie wynika także, jakoby oskarżony miał się obawiać Ł. B. (1), którą to okoliczność oskarżony mocno podnosił w poprzednich wyjaśnieniach.

Wyjaśniając przed Sądem oskarżony powtórzył, że zabrał Ł. B. (1) i M. S. dla bezpieczeństwa. Pobicie nie było jego zamiarem, nie interweniował, ponieważ

"sytuacja go przerosła". Odpowiadając na pytania obrońcy M. S., wyjaśnił, że bał się Ł. B. (1) (k. 571-574).

Przytoczone depozycje oskarżonego P. B. są niekonsekwentne (w pierwszych wyjaśnieniach oskarżony mocno podkreślał, że boi się Ł. B. (1), w późniejszych wyjaśnieniach w ogóle w ramach swobodnej wypowiedzi nie poruszał tego wątku; w pierwszych wyjaśnieniach prezentował siebie niemal jako współofiara Ł. B. (1), później wyjaśniał, że był tylko zaskoczony przebiegiem zdarzenia).

Przedmiotowe depozycje oskarżonego są także nielogiczne. Wskazać należy, iż to P. B. był inicjatorem wyjazdu do K. Z. w dniu 25 grudnia 2022 r. i to jego inicjatywą było zabranie na ten wyjazd Ł. B. (1), co jest nielogicznym wyborem w sytuacji, gdyby P. B. rzeczywiście obawiał się Ł. B. (1).

Za niewiarygodne należy także uznać depozycje oskarżonego, że nie obejmował swoim zamiarem pobicia K. Z. i M. P., a było to wyłącznie inicjatywą Ł. B. (1) i M. S.. W ocenie Sądu oskarżony dążąc do spotkania z K. Z. w dniu 25 grudnia 2022 r. od początku miał zamiar nastraszenia go, za czym przemawia zabranie

ze sobą na to spotkanie dodatkowych osób oraz wybór miejsca spotkania.

Wskazać należy, iż gdyby oskarżony rzeczywiście obawiał się K. Z., to nielogiczne byłoby spotkanie się z nim samodzielnie, w ustronnym miejscu, jakimi są osiedlowe garaże. Zaproponowane przez K. Z. miejsce w pobliżu Straży Miejskiej jawi się w takiej sytuacji jako rozsądniejszy wybór, minimalizujący zagrożenie. Nielogiczne było także ukrywanie się towarzyszy P. B., gdyż ich obecność na miejscu spotkania zapewniałaby P. B. większe bezpieczeństwo, niż w sytuacji, gdy jego towarzysze musieliby dopiero dobiec na miejsce spotkania, a w tym czasie oskarżonemu mogła już stać się krzywda.

Powyższe okoliczności w ocenie Sądu jednoznacznie wskazują, iż P. B. miał zamiar niejako wciągnąć K. Z. w zasadzkę i doprowadzić do jego pobicia. Oskarżony musiał swoim zamiarem obejmować zastosowanie przemocy wobec pokrzywdzonego, trudno bowiem wskazać, dlaczego Ł. B. (1) i M. S. mieliby z własnej inicjatywy zastosować przemoc wobec pokrzywdzonego.

Dodatkowo wskazać należy, iż oskarżony P. B. konsekwentnie pomijał udział w zdarzeniu K. N., przy każdym swoich wyjaśnieniach podkreślając, iż był tam tylko z Ł. B. (1) i M. S.. Wyjaśnienia te są oczywiście niewiarygodne, gdyż sam K. N. przyznał się do tego, że był obecny na miejscu zdarzenia.

Sąd nie dał także wiary depozycjom oskarżonego, że M. P. nie został pobity w trakcie zdarzenia, albowiem pozostaje to w sprzeczności z wiarygodnymi zeznaniami tego pokrzywdzonego. Jak wskazano we wcześniejszej części uzasadnienia, brak jest podstaw do przyjęcia, że pokrzywdzony M. P. mógł zmyślać o swoim pobiciu. Dodatkowo wersja zdarzeń wynikająca z wyjaśnień P. B. i zeznań K. N., że M. P. sam z siebie odszedł z miejsca zdarzenia i w żaden sposób nie reagował na bicie jego znajomego jest nielogiczny i sprzeczny z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego. Bierność M. P. znajduje natomiast logiczne wytłumaczenie w sytuacji, gdy w czasie zdarzenia był pilnowany przez jednego z napastników. W takiej sytuacji nie sposób także podważyć depozycji M. P., że został on

		<p>uderzony przez jednego z napastników.</p> <p>Sąd nie dał także wiary wyjaśnieniom oskarżonego, że to M. S. był osobą, która przeniosła rzeczy zabrane pokrzywdzonym z dachu samochodu do jego wnętrza (k. 148). Wskazać należy, iż oskarżony nie podtrzymał tych wyjaśnień w postępowaniu sądowym stwierdzając, że nie wie kto wrzucił te rzeczy do samochodu (k. 572, 574). Dodatkowo w wyjaśnieniach z postępowania przygotowawczego zachowanie M. S. opisane jest w inny sposób ("M. głównie zajmował się ewentualnie przeszukiwaniem Z. i wrzucał rzeczy do samochodu, ale chyba nie bił K." - k. 148), niż wynika to z pozostałego materiału dowodowego zebranego w sprawie w postaci innych wyjaśnień P. B. oraz zeznań K. Z. i K. N..</p>
<p>wyjaśnienia M. S.</p>	<p>Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom M. S., który nie przyznał się do popełnienia czynu (k. 235-236, 251, 574-575), albowiem depozycje te pozostają w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym, w szczególności z wyjaśnieniami P. B. oraz zeznaniami K. N..</p>	

częściowo zeznania K. Z.

Sąd nie dał wiary zeznaniom K. Z. złożonym w postępowaniu sądowym na okoliczność przebiegu jego rozmowy z P. B. poprzedzającej atak pozostałych napastników. Wskazać należy, iż depozycje pokrzywdzonego w tym zakresie są sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie, w tym z jego wcześniejszymi depozycjami.

Zeznając przed Sądem pokrzywdzony opisał, że rozmowę zaczął P. B., zarzucając pokrzywdzonemu, że czepia się jego partnerki i grozi jej. Dalsza rozmowa pokrzywdzonego i oskarżonego oscylowała wokół tego tematu (k. 630).

Tymczasem swoim pierwszym zeznaniach K. Z. zeznał, że złożył oskarżonemu gratulacje dla jego brata, który spodziewał się dziecka, na co P. B. odpowiedział, że ma coś w samochodzie. Zaczął czegoś szukać w samochodzie, a wtedy wybiegli pozostali napastnicy (k. 2). Drugie i trzecie zeznania pokrzywdzonego są zbieżne z pierwszymi, nie wspomniał jedynie o gratulacjach dla brata oskarżonego (k. 31v, 135).

Zeznania pokrzywdzonego z postępowania sądowego

są także sprzeczne z zeznaniami drugiego pokrzywdzonego, który wspomniał jedynie o krótkiej wymianie zdań (k. 46, 676).

Sąd w tym zakresie oparł się zatem na zeznaniach K. Z. złożonych w postępowaniu przygotowawczym.

Niewiarygodne były także zeznania pokrzywdzonego na okoliczność złamania mu nosa (k. 2, 631). Wskazać należy, iż obrażenia takie nie zostały stwierdzone przez biegłego z zakresu medycyny sądowej, który stwierdził jedynie zasinienia (stłuczenia) w okolicy podczołowej lewej i nad skrzydełkiem nosa (k. 116). Pokrzywdzony nie przedstawił także na potwierdzenie swoich słów żadnej dokumentacji medycznej. Podczas drugich i trzecich zeznań w ogóle o tej okoliczności nie wspomniał.

Jego próba wyjaśnienia tych rozbieżności (k. 632) nie była przekonująca, gdyż pokrzywdzony z jednej strony stwierdził, że robił badania, a z drugiej - że nie ma żadnych dokumentów potwierdzających złamanie nosa. Dodatkowo pokrzywdzony zeznał przed Sądem, że o złamaniu dowiedział się ok. 3 miesiące po

	<p>zdarzeniu, kiedy udał się na badania w związku z problemami z oddychaniem, tymczasem pierwszy raz o złamaniu wspomniał w zeznaniach złożonych dzień po zdarzeniu.</p> <p>Powyższe okoliczności nakazują podejść ze sceptycyzmem do zeznań pokrzywdzonego o złamaniu mu nosa. Niekonsekwentne zeznania pokrzywdzonego w tym zakresie i brak jakichkolwiek wspierających je dowodów nakazują uznać te fragmenty zeznań pokrzywdzonego za niewiarygodne.</p>	
częściowo zeznania M. P.	<p>Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka złożonym w postępowaniu sądowym w zakresie, w jakim zeznał on, że K. Z., w czasie gdy sprawcy opuszczali miejsce zdarzenia, po oddaniu mu części zabranych rzeczy, został jeszcze dwukrotnie kopnięty (k. 677), albowiem pozostaje to w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie.</p> <p>M. P. nie wspomniał o tej okoliczności w swoich zeznaniach złożonych w postępowaniu przygotowawczym. K. Z. zeznał jedynie, że został odepchnięty (k. 631).</p>	

	Koresponduje to z zeznaniami K. N. (k. 742).	
zeznania Ł. B. (2)	Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka zaprzeczającego swojej obecności na miejscu zdarzenia (k. 741, 754-755), albowiem zeznania te pozostają w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym, w szczególności z wyjaśnieniami P. B. i zeznaniami K. N..	
częściowo zeznania K. N.	Sąd nie dał wiary zeznaniom K. N. w zakresie, w jakim zaprzeczył on swojemu udziałowi w pobiciu K. Z. i M. P.. Świadek zeznał, że cały czas stał z boku i jedynie obserwował zdarzenie. Pozostaje to w sprzeczności z zeznaniami pokrzywdzonych, którzy jednoznacznie zeznali, że w ich pobiciu brały udział trzy osoby - dwie były K. Z., jedna przebywała cały czas z M. P.. Z przyczyn wskazanych we wcześniejszej części uzasadnienia, Sąd oparł się w tym zakresie na depozycjach pokrzywdzonych.	
PODSTAWA PRAWNA WYROKU		
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo	

	warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	I, II	P. B., M. S.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Odpowiedzialności karnej z art. 158 § 1 k.k. podlega, kto bierze udział w bójce lub pobiciu, w którym naraża się człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub w art. 157 § 1 k.k. Skutek określony w art. 157 § 1 k.k. polega na spowodowaniu naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia, trwającego dłużej niż 7 dni, innego niż pozbawienie wzroku, słuchu, mowy, zdolności płodzenia, spowodowanie innego ciężkiego kalectwa, ciężkiej choroby nieuleczalnej lub długotrwałej, choroby realnie zagrażającej życiu, trwałej choroby psychicznej, całkowitej albo znacznej trwałej niezdolności do pracy w			

zawodzie lub trwałego, istotnego zeszpecenia lub zniekształcenia ciała.

Pobicie stanowi czynną napaść co najmniej dwóch osób na inną osobę lub osoby. Odróżnia je to od bójki, która stanowi starcie pomiędzy co najmniej trzema osobami, które wzajemnie się atakują (Ryszard Stefański (red.), "Kodeks karny. Komentarz", wyd. CH Beck, wyd. VI, Warszawa, 2023). "Braniem udziału" w pobiciu będzie każda forma świadomego, kierowanego wolą udziału w zdarzeniu (op. cit.).

W realiach przedmiotowej sprawy niewątpliwie doszło do pobicia K. Z. i M. P.. Zostali oni zaatakowani przez cztery osoby (oskarżonych, Ł. B. (1) i K. N.). Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do ustalenia, aby oskarżony P. B. brał bezpośredni udział w pobiciu pokrzywdzonego poprzez zadawanie im ciosów, albowiem taka okoliczność nie wynika z żadnego przeprowadzonego w sprawie dowodu. Jak jednak wskazano we wcześniejszej części uzasadnienia, oskarżony P. B. współdziałał z innymi osobami w pobiciu pokrzywdzonych, realizując wcześniej opracowany plan, oraz obejmował to pobicie

swoim zamiarem. Z zeznań K. Z. wynika, że były go dwie osoby. Potwierdzają to zeznania M. P., a także wyjaśnienia P. B. i zeznania K. N.. Dodatkowo, dwa ostatnie źródła dochodowe pozwalają na stwierdzenie, że osobami tymi byli Ł. B. (1) i M. S.. W takiej sytuacji osobą, która pobiła M. P. musiał być K. N., albowiem nie był on zaangażowany bezpośrednio w pobicie K. Z., nadto M. P. nie rozpoznał jako sprawcy swojego pobicia P. B., co oznacza, że musiał być to K. N..

W tym miejscu wskazać należy, iż fakt, że M. P. otrzymał ciosy tylko od jednej osoby nie powoduje, aby zachowanie to nie mogło zostać zakwalifikowane jako pobicie. Uderzenie M. P. było bowiem jedynie częścią szerszego zdarzenia, obejmującego pobicie dwóch osób. Jak bowiem wskazał Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 10 kwietnia 2001 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 27/01, w przypadku większej liczby pokrzywdzonych, poszczególni sprawcy nie muszą wziąć udziału w pobiciu każdego z nich, dla bytu przestępstwa wystarczające jest działanie chociażby przeciwko jednemu z pokrzywdzonych, z zachowaniem wspólności

zamiaru i tożsamości zdarzenia.

Reasumując, Ł. B. (1) i M. S. zadawali ciosy pałką teleskopową K. Z., a Ł. B. (1) wcześniej spryskał mu twarz gazem pieprzowym, K. N. dwukrotnie uderzył M. P., przy czym była to część szerszego zdarzenia, albowiem przemoc ta miała na celu odseparowanie pokrzywdzonych, zaś P. B., jakkolwiek nie zadawał bezpośrednio żadnych ciosów, niewątpliwie współdziałał w pobiciu pokrzywdzonych, wychodząc z inicjatywą zaatakowania K. Z. oraz realizując z góry opracowany plan.

W sprawie niniejszej pokrzywdzeni zostali także narażeni na wystąpienie skutku, o którym mowa w art. 157 § 1 k.k. Nie ulega wątpliwości, że zadawanie uderzeń pałką teleskopową po całym ciele oraz twarzy groziło spowodowaniem u pokrzywdzonego K. Z. naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia, trwającego dłużej niż 7 dni. Taki efekt mógł wywołać np. cios zadany w głowę. Również samo użycie gazu pieprzowego mogło wywołać skutek, o którym mowa w art. 157 § 1 k.k., np. poprzez uszkodzenie wzroku pokrzywdzonego. W przypadku M. P. mieć na uwadze należy, iż

pokrzywdzony w chwili zdarzenia nosił okulary, a zadany mu cios w twarz skutkował m.in. tym, że okulary spadły mu z twarzy (k. 44). Cios w twarz zadany w miejscu, gdzie pokrzywdzony miał okulary niewątpliwie groził naruszeniem czynności narządu ciała, gdyż istniało bezpośrednie ryzyko stłuczenia szkieł okularów, co mogło skutkować odniesieniem ran twarzy przez pokrzywdzonego lub uszkodzeniem gałek ocznych.

Zachowanie oskarżony wyczerpało zatem znamiona czynu z art. 158 § 1 k.k.

Z kolei odpowiedzialności karnej na podstawie art. 278 § 1 k.k. podlega, kto zabiera w celu przywłaszczenia cudzą rzecz ruchomą.

Zabór oznacza bezprawne wyjęcie rzeczy spod władztwa osoby dotychczas nią władającej (jak właściciel, posiadacz lub osoba posiadająca do rzeczy inne prawa rzeczowe lub obligacyjne) i objęcie jej we własne władanie przez sprawcę (M. Kardas-Dąbrowska (w:) A. Zoll (red.), "Kodeks karny. Część szczególna. Tom III. Komentarz do art. 278-363 k.k.", Zakamycze, 2006), przy czym wyjęcie spod władztwa musi nastąpić wbrew woli osoby

dysponującej rzeczą oraz bez żadnej ku temu podstawy (patrz: wyrok SN z dn. 18.12.1998 r., sygn. IV KKN 98/98).

Przestępstwo kradzieży jest przestępstwem materialnym, do którego znamion należy skutek w postaci objęcia przez sprawcę we władanie zabranej rzeczy. Przestępstwo to jest także przestępstwem kierunkowym, tzn. że działanie sprawcy ukierunkowane jest na osiągnięcie określonego celu, jakim w przypadku przestępstwa z art. 278 k.k. jest przywłaszczenie rzeczy zabranej. Przez przywłaszczenie należy rozumieć włączenie rzeczy do majątku sprawcy, objęcie jej w posiadanie lub postępowanie z nią jak z własną (M. Kardas-Dąbrowska, op. cit.).

Przedmiotem przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. jest rzecz ruchoma. Rzeczą w rozumieniu art. 278 § 1 k.k. musi być przedmiot posiadający wartość materialną lub też dokument, o jakim mowa w art. 115 § 9 k.k. (patrz: wyrok SA w Katowicach z dn. 13.11.2003 r., sygn. II AKa 236/03), a także polski albo obcy pieniądz lub inny środek płatniczy. Podkreślić należy, iż rzecz ta musi być rzeczą cudzą, tzn. taką, do której sprawca nie ma jakichkolwiek praw (M.

Kardas-Dąbrowska, op. cit.).

Oskarżeni zabrali pokrzywdzonemu K. Z. rzeczy ruchome w postaci pieniędzy w kwocie 50 zł, słuchawek marki (...) oraz statyw do telefonu. Rzeczy te były własnością pokrzywdzonego, a zatem rzeczą cudzą. Zabór został dokonany wbrew woli właściciela rzeczy w celu włączenia ich do majątku oskarżonych. Tym samym zachowanie oskarżonych wyczerpało znamiona przestępstwa z art. 278 § 1 k.k.

Zgodnie z art. 11 § 2 k.k., jeżeli czyn wyczerpuje znamiona określone w dwóch albo więcej przepisach ustawy karnej, sąd skazuje za jedno przestępstwo na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów. Mając na uwadze, iż przedmiotem kradzieży były rzeczy, które pokrzywdzony wydał na skutek wydanych przez sprawców poleceń, stanowiących część opracowanego planu pobicia pokrzywdzonych, zastosowanie art. 11 § 2 k.k. w przedmiotowej sprawie jest uzasadnione.

Zarzucanego im czynu oskarżeni dopuścili się działając wspólnie i w porozumieniu. W tym miejscu wskazać należy, iż zgodnie z art. 18 § 1 zd. 2 k.k. odpowiada za

sprawstwo także ten, kto wykonuje czyn zabroniony wspólnie i w porozumieniu z inną osobą. W doktrynie podkreśla się, iż współsprawstwo jest to „oparte na porozumieniu wspólne wykonanie czynu zabronionego przez dwie co najmniej osoby, z których każda odgrywa istotną rolę w procesie realizacji ustawowych znamion czynu zabronionego. (...) [Przepis ten] stanowi podstawę do poszerzenia zakresu odpowiedzialności karnej za sprawstwo poza sytuacje własnoręcznego wypełnienia znamion czynu zabronionego przez sprawcę (wykonania tego czynu samodzielnie) na wypadek, w którym realizacja znamion (wykonanie) czynu zabronionego dokonywana jest przez zachowania dwóch co najmniej osób działających wspólnie i w porozumieniu” (patrz: Piotr Kardas, (w:) Andrzej Zoll (red.), „Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz. Tom I. Komentarz do art. 1-116 k.k.”, Zakamycze 2004).

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 grudnia 2000 r. (sygn. III KKN 371/00) podkreślił, iż „art. 18 § 1 k.k. nie wprowadza żadnych dodatkowych warunków dotyczących formy porozumienia. Może dojść do niego nawet

w sposób dorozumiany. Ważny jest natomiast zamiar współdziałania z drugą osobą w popełnieniu czynu zabronionego. Współdziałający nie muszą się bezpośrednio kontaktować, natomiast muszą mieć świadomość wspólnego wykonania czynu zabronionego, a zatem przynajmniej wiedzieć o sobie i zdawać sobie sprawę, że podejmowana czynność składa się na realizację wspólnie wykonywanej całości przedsięwzięcia”.

Dla przyjęcia współsprawstwa nie jest konieczne własnoręczne realizowanie znamion czynu zabronionego, wystarcza wspólne popełnienie przestępstwa według uzgodnionego wcześniej podziału ról (patrz: wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 15 czerwca 2000 r., sygn. II AKa 70/00).

W niniejszej sprawie bezspornym jest (co wykazano we wcześniejszej części uzasadnienia), że zarzucanego im czynu dokonali wspólnie i w porozumieniu. Oskarżeni obejmowali swoim zamiarem wyczerpanie wszystkich znamion przestępstw z art. 158 § 1 k.k. oraz z art. 278 § 1 k.k. We wcześniejszych akapitach opisano szczegółowo sposób, w jaki

poszczególni oskarżeni realizowali z góry przydzielone im role w pobiciu, a także, że obejmowali swoim zamiarem popełnienie tego przestępstwa.

Zasadne jest także przypisanie obu oskarżonym popełnienia przestępstwa kradzieży wspólnie i w porozumieniu. Obaj oskarżeni mieli świadomość, że rzeczy ruchome wydane przez K. Z. stanowią jego własność. Wskazać należy, iż P. B. oddał pokrzywdzonemu większość z tych rzeczy, niemniej musiał zdawać sobie sprawę, że niektóre rzeczy pokrzywdzonego zostały w jego samochodzie, a pomimo tego nie oddał ich pokrzywdzonemu. M. S. w ogóle nie podjął żadnych działań, aby zwrócić pokrzywdzonemu zabrane mu przedmioty. Oznacza to, że obaj oskarżeni, niezależnie od faktu, która konkretnie osoba dokonała faktycznego przywłaszczenia pieniędzy, słuchawek i statywu, obejmowali swoim zamiarem pozbawienie K. Z. jego własności. Zasadne jest zatem przypisanie im kradzieży wspólnie i w porozumieniu.

Dodać w tym miejscu należy, iż oskarżony M. S. dopuścił się działając w warunkach określonych w

art. 64 § 1 k.k. Przepis ten przewiduje surowszą odpowiedzialność dla sprawcy, skazanego wcześniej za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności, który w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności popełnia umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany. Przestępstwami podobnymi są, stosownie do treści art. 115 § 3 k.k., przestępstwa należące do tego samego rodzaju, a także przestępstwa z zastosowaniem przemocy lub groźby jej użycia albo przestępstwa popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Oskarżony w okresie od dnia 26 marca 2021 r. do dnia 20 stycznia 2022 r. odbywał karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Woli w Warszawie z dnia 7 maja 2019 r. (sygn. V K 398/18), wymierzoną za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

Czynu będącego przedmiotem postępowania w przedmiotowej sprawie oskarżony dopuścił się w dniu 25 grudnia 2022 r., zatem niecały rok od zakończenia odbywania kary pozbawienia wolności. Oskarżony odbył

także więcej niż 6 miesięcy tej kary. Przepięstwo za które został wcześniej skazany należy do tego samego rodzaju, co czyn będący przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie, albowiem oba czyny stanowią przestępstwa przeciwko mieniu. Są zatem przestępstwami podobnymi.

Tym samym zasadne jest uznanie, iż oskarżony M. S. działał w warunkach art. 64 § 1 k.k.

Sąd zdecydował się przy tym na zmianę kwalifikacji prawnej czynu oskarżonych. W akcie oskarżenia zarzucono bowiem oskarżonym popełnienie czynu kwalifikowanego z art. 280 § 2 k.k. Przepis ten penalizuje dokonanie kradzieży, przy użyciu przemocy wobec osoby lub groźby natychmiastowego jej użycia albo przez doprowadzenie człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności, jeżeli sprawca posługuje się bronią palną, nożem lub innym podobnie niebezpiecznym przedmiotem lub środkiem obezwładniającym albo działa w inny sposób bezpośrednio zagrażający życiu lub wspólnie z inną osobą, która posługuje się taką bronią, przedmiotem lub sposobem. W ocenie Sądu brak jest

jednak podstaw do zakwalifikowania zachowania oskarżonych jako rozboju, albowiem brak jest dowodów, aby zastosowanie przemocy wobec pokrzywdzonych miało na celu dokonanie zaboru mienia.

Jak bowiem wskazuje się w doktrynie, "warunkiem przypisania sprawcy przestępstwa rozboju jest udowodnienie, że jego zamiarem objęte było dążenie do zagarnięcia rzeczy przez użycie przemocy wobec osoby lub groźby natychmiastowego jej użycia bądź doprowadzenie pokrzywdzonego do stanu nieprzytomności lub bezbronności. Działanie sprawcy rozboju składa się z dwóch części, z których pierwsza obejmuje zabór cudzej rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia, drugą zaś - zastosowanie środków prowadzących do dokonania zaboru. W świadomości sprawcy musi więc znaleźć odzwierciedlenie fakt zmierzania do celu, jakim jest zabór rzeczy w celu przywłaszczenia, oraz fakt zmierzania do tego celu przy wykorzystaniu określonych sposobów" (Małgorzata Kardas-Dąbrowska, Piotr Kardas (w:), Włodzimierz Wróbel, Andrzej Zoll (red.), "Kodeks karny. Część szczególna. Tom III. Komentarz do art.

278-363 k.k.", wyd. V, WKP, 2022). Oznacza to, że dla przypisania oskarżonym czynu z art. 280 § 2 k.k. niezbędne jest wykazanie nie tylko zamiaru dokonania zaboru i zamiaru zastosowania przemocy, ale także wykazanie, że zamiarem sprawców było zastosowanie przemocy w celu dokonania zaboru mienia.

W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie materiał dowody nie pozwala na ustalenie, że przemoc zastosowana wobec pokrzywdzonych miała na celu umożliwienie sprawcom dokonania zaboru mienia. Treść wyjaśnień oskarżonego P. B. oraz zeznań K. N. jednoznacznie wskazuje, że oskarżeni nie działali w celu dokonania kradzieży na szkodę pokrzywdzonych. Nakaz opróżnienia kieszeni był elementem planu dokonania ich pobicia, mającym wytworzyć w pokrzywdzonych przekonanie, że zamaskowane osobą są policjantami. Za tym ustaleniem przemawia także fakt, że P. B. oddał K. Z. większość zabranych mu rzeczy, co jednoznacznie wskazuje na fakt, iż dokonanie kradzieży nie było celem działania oskarżonych, a zabór pieniędzy, słuchawek i statywu

było niejako przypadkową konsekwencją dynamicznego charakteru zdarzenia, w szczególności nagłej konieczności opuszczenia miejsca przestępstwa przez oskarżonych, a nie z góry zaplanowanym działaniem.

Z powyższego wynika jednoznacznie, iż zastosowanie przemocy wobec K. Z. i M. P. nie miało na celu umożliwienia oskarżonym dokonania zaboru mienia pokrzywdzonych, ale było celem samym w sobie. Zastosowanie przemocy i zabór mienia nie były objęte istniejącym z góry, jednolitym zamiarem. Z góry istniejący zamiar po stronie oskarżonych obejmował jedynie zastosowanie przemocy wobec pokrzywdzonych. Zamiar zaboru mienia pojawił się później, już po ustaniu stosowania przemocy. W pierwszym odruchu P. B. oddał bowiem pokrzywdzonemu większość zabranych przedmiotów, a dopiero później pojawił się u oskarżonych zamiar zaboru rzeczy, które nie zostały oddane pokrzywdzonemu.

Nie można zatem stwierdzić, że działanie oskarżonych stanowiło kradzież przy zastosowaniu przemocy, gdyż przemoc nie została

zastosowana w celu dokonania kradzieży. Sąd postanowił zatem zmienić kwalifikację zarzucanemu oskarżonemu czynu na pobicie w zbiegu z kradzieżą (art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.).

Sąd nie uznał za uzasadnione zakwalifikowanie czynu oskarżonych jako wyczerpującego znamiona art. 159 k.k. Przepis ten przewiduje surowszą odpowiedzialność dla uczestnika bójki lub pobicia, jeżeli używa broni palnej, noża lub innego podobnie niebezpiecznego przedmiotu.

W akcie oskarżenia, kwalifikując zarzucany oskarżonemu czyn jako wyczerpujący znamiona art. 280 § 2 k.k., prokurator zakwalifikował pałkę teleskopową, która została użyta do pobicia K. Z., jako „inny podobnie niebezpieczny przedmiot”. Stanowisko prokuratora jest błędne, albowiem w orzecznictwie przyjmuje się, że pałka teleskopowa nie stanowi podobnego do noża i broni palnej niebezpiecznego przedmiotu (tak np. Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 5 lutego 2019 r., sygn. II AKa 539/18; Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 25 października 2019 r., sygn. II AKa 382/19; Sąd Apelacyjny

w Warszawie w wyroku z dnia 6 maja 2022 r., sygn. II AKa 213/21), z uwagi na jej konstrukcję oraz skutki normalnego jej użycia dla życia lub zdrowia człowieka. W przywołanym wyroku z dnia 25 października 2019 r. Sąd Apelacyjny w Katowicach wskazał wprawdzie, iż dla poczynienia prawidłowych ustaleń niezbędne jest zbadanie konkretnego przedmiotu, niemniej z uwagi na fakt, iż brak jest podstaw do przyjęcia, że w zebranych materiale dowodowym znajduje się pałka użyta do pobicia K. Z. (brak jest dowodów wskazujących, aby były to pałki zabezpieczone od oskarżonego, tym bardziej, że z ustalonego stanu faktycznego wynika, iż ciosy pałkami zadawali Ł. B. (1) i M. S.), dokonanie takich ustaleń w przedmiotowej sprawie nie jest możliwe. Przyjąć zatem należy (stosownie do dyspozycji art. 5 § 2 k.p.k., że użyte do pobicia K. Z. pałki teleskopowe nie spełniały kryteriów do uznania jest za inny podobnie niebezpieczny przedmiot.

Poza zamianą opisu czynu, wynikającego z odmiennej kwalifikacji przyjętej w wyroku, Sąd dokonał korekty opisu czynu zarzucanego oskarżonemu, eliminując z nich dokonanie kradzieży antyperspirantu na szkodę

<p>M. P.. Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przypisania oskarżonym zamiaru dokonania zaboru w celu przywłaszczenia tego przedmiotu. Z zeznań M. P. wynika, że znalazł antyperspirant w pobliżu miejsca zdarzenia (k. 45), co oznacza, że oskarżeni nie dokonali włączenia tej rzeczy do swojego majątku. Brak jest zatem podstaw do przypisania im kradzieży antyperspirantu.</p>			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			

<p>KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie</p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
P. B.	I	I	<p>Wymierzając oskarżonemu karę Sąd kierował się dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 53 § 1 i 2 k.k., które nakazują baczyć nie tylko na to, aby kara nie przekraczała stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, ale także by uwzględniała motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynu, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób jego życia przed popełnieniem przestępstwa.</p> <p>Zgodnie z art. 11 § 3 k.k., w przypadku skazania w warunkach art. 11 § 2 k.k., sąd wymierza karę na podstawie przepisu przewidującego karę najsurowszą.</p> <p>Czyn z art. 158 § 1 k.k. zagrożony był (w dacie popełnienia czynu) karą pozbawienia wolności do lat 3. Z kolei czyn z art. 278 § 1 k.k. jest zagrożony karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.</p>

Podstawą wymiaru kary będzie zatem art. 278 § 1 k.k.

Wina oskarżonego nie budzi wątpliwości Sądu. Oskarżony w chwili dokonania czynu był osobą dorosłą i w pełni poczytalną. W ocenie Sądu nie działał on w sytuacji motywacyjnej odmiennej od normalnej i można było wymagać od niego zachowania zgodnego z prawem. Oskarżony działał celu dokonania pobicia pokrzywdzonych i był w pełni świadomy, że pozostawione w jego samochodzie pieniądze, słuchawki i statyw są własnością K. Z.. Stwierdzić zatem należy, że zarzucanego mu czynu dopuścił się działając w zamiarze bezpośrednim popełnienia przestępstwa, tzn. chciał jego popełnienia.

Wątpliwości Sądu nie budzi także wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego. Przemawia za tym rodzaj i charakter naruszonego dobra (ochrona zdrowia i życia, ochrona mienia), sposób i okoliczności popełnienia czynu (działalnie wspólnie i w porozumieniu, opracowanie planu, przygotowanie zasadzki na pokrzywdzonego), rozmiar wyrządzonej lub grożącej szkody (zabór mienia o wartości 999 zł, naruszenie czynności

narządu ciała lub rozstrój zdrowia K. Z., groźba spowodowania skutku, o którym mowa w art. 157 § 1 k.k. u obu pokrzywdzonych), postać zamiaru (zamiar bezpośredni) oraz motywacja sprawcy (chęć nastraszenia K. Z.).

Na pewne zmniejszenie stopnia społecznej szkodliwości czynu ma natomiast fakt, iż kradzież nie była pierwotnie zaplanowanym elementem zdarzenia, a P. B. oddał większość zabranych przedmiotów K. Z., jak również niewielka realnie wyrządzona szkoda M. P..

Na niekorzyść oskarżonego przemawia jego uprzednia karalność, w tym za przestępstwa użyciem przemocy, mieć jednak należy na uwadze, iż skazania te dotyczyły czynów popełnionych przeszło 10 lat przed czynem objętym niniejszym postępowaniem.

Wymiar kary winien także uwzględniać, iż oskarżony P. B. z jednej strony był inicjatorem pobicia pokrzywdzonych, a drugiej jednak bezpośrednio nie stosował wobec nich przemocy.

W świetle powyższych okoliczności Sąd uznał za uzasadnione wymierzenie oskarżonemu kary 1 roku i 6 miesięcy

			<p>pozbawienia wolności. Tak ukształtowana kara odpowiada w ocenie Sądu stopniowi winy oskarżonego oraz społecznej szkodliwości jego czynu. Bierze także pod uwagę całokształt zachowania oskarżonego w czasie zdarzenia.</p> <p>W ocenie Sądu kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania będzie właściwa dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary, dostatecznie wskazując mu na naganność jego zachowania oraz zniechęcając go do popełniania podobnych przestępstw w przyszłości.</p> <p>Tak ukształtowania kara spełni zatem swoje cele zarówno w zakresie prewencji indywidualnej, jak również w zakresie prewencji ogólnej, wskazując społeczeństwu, że stosowanie przemocy do rozwiązywania osobistych animozji, ani dokonywanie zaboru mienia nie pozostanie bez konsekwencji.</p>
M. S.	II	II	<p>Wymierzając oskarżonemu karę Sąd kierował się dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 53 § 1 i 2 k.k., które nakazują baczyć nie tylko na to, aby kara nie przekraczała stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, ale</p>

także by uwzględniała motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynu, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób jego życia przed popełnieniem przestępstwa.

Zgodnie z art. 11 § 3 k.k., w przypadku skazania w warunkach art. 11 § 2 k.k., sąd wymierza karę na podstawie przepisu przewidującego karę najsurowszą.

Czyn z art. 158 § 1 k.k. zagrożony był (w dacie popełnienia czynu) karą pozbawienia wolności do lat 3. Z kolei czyn z art. 278 § 1 k.k. jest zagrożony karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. Podstawą wymiaru kary będzie zatem art. 278 § 1 k.k.

Wina oskarżonego nie budzi wątpliwości Sądu. Oskarżony w chwili dokonania czynu był osobą dorosłą i w pełni poczytalną. W ocenie Sądu nie działał on w sytuacji motywacyjnej odmiennej od normalnej i można było wymagać od niego zachowania zgodnego z prawem. Oskarżony działał celu dokonania pobicia pokrzywdzonych i był w pełni świadomy, że pozostawione w jego samochodzie pieniądze, słuchawki i statyw są własnością K. Z..

Stwierdzić zatem należy, że zarzucanego mu czynu dopuścił się działając w zamiarze bezpośrednim popełnienia przestępstwa, tzn. chciał jego popełnienia.

Wątpliwości Sądu nie budzi także wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego. Przemawia za tym rodzaj i charakter naruszonego dobra (ochrona zdrowia i życia, ochrona mienia), sposób i okoliczności popełnienia czynu (działalnie wspólnie i w porozumieniu, opracowanie planu, przygotowanie zasadzki na pokrzywdzonego), rozmiar wyrządzonej lub grożącej szkody (zabór mienia o wartości 999 zł, naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia K. Z., groźba spowodowania skutku, o którym mowa w art. 157 § 1 k.k. u obu pokrzywdzonych), postać zamiaru (zamiar bezpośredni) oraz motywacja sprawcy (chęć nastraszenia K. Z.).

Na pewne zmniejszenie stopnia społecznej szkodliwości czynu ma natomiast fakt, iż kradzież nie była pierwotnie zaplanowanym elementem zdarzenia, jak również niewielka realnie wyrządzona szkoda M. P..

Na niekorzyść oskarżonego przemawia

jego uprzednia wielokrotna karalność, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu, odbywanie kar pozbawienia wolności za te przestępstwa, jak również działanie w warunkach art. 64 § 1 k.k.

Wymiar kary winien także uwzględniać, iż oskarżony był bezpośrednio zaangażowany w stosowanie przemocy wobec K. Z..

W świetle powyższych okoliczności Sąd uznał za uzasadnione wymierzenie oskarżonemu kary 2 lat pozbawienia wolności. Tak ukształtowana kara odpowiada w ocenie Sądu stopniowi winy oskarżonego oraz społecznej szkodliwości jego czynu. Bierze także pod uwagę całokształt zachowania oskarżonego w czasie zdarzenia oraz jego uprzednią wielokrotną karalność.

W ocenie Sądu kara 2 lat pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania będzie właściwa dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary, dostatecznie wskazując mu na naganność jego zachowania oraz zniechęcając go do popełniania podobnych przestępstw w przyszłości. Tak ukształtowana kara spełni zatem swoje cele zarówno w zakresie

			<p>prewencji indywidualnej, jak również w zakresie prewencji ogólnej, wskazując społeczeństwu, że stosowanie przemocy wobec innych osób, ani dokonywanie zaboru mienia nie pozostanie bez konsekwencji.</p>
P. B., M. S.	V	I, II	<p>Na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonych obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego K. Z. kwoty 999 zł, stanowiącej równowartość rzeczy (pieniędzy, słuchawek, statywu) zabranych przez oskarżonych pokrzywdzonemu.</p> <p>Orzeczenie tego obowiązku jest uzasadnione, albowiem pokrzywdzony poniósł straty majątkowe na skutek działania oskarżonych. Ponieważ zaboru mienia oskarżeni dopuścili się działając wspólnie i w porozumieniu, obowiązek naprawienia szkody został orzeczony wobec nich solidarnie.</p>
P. B., M. S.	VI	I, II	<p>Ponieważ orzeczenie obowiązku naprawienia szkody lub zadośćuczynienia za doznaną na skutek pobicia krzywdę byłoby znacznie utrudnione, Sąd na podstawie art. 46 § 2 k.k. zasądził od obu</p>

			<p>oskarżonych nawiązki na rzecz pokrzywdzonych:</p> <ul style="list-style-type: none"> - K. Z. w wysokości 2.000 zł od każdego z oskarżonych, - M. P. w wysokości 500 zł od każdego z oskarżonych. <p>Pokrzywdzeni niewątpliwie doznali krzywdy na skutek pobicia ich przez oskarżonych, zatem udzieli im rekompensaty finansowej jest uzasadnione. Wysokość nawiązek uzasadniona jest skalą przemocy zastosowanej wobec poszczególnych pokrzywdzonych, skali zagrożenia dla ich zdrowia wynikającej z zachowania oskarżonych oraz odniesionych przez pokrzywdzonych obrażeń.</p>
<p>Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU</p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
P. B.	III	I	Stosownie do dyspozycji art. 63 § 1 k.k. Sąd zaliczył na poczet orzeczonej wobec P. B. kary pozbawienia wolności okres pozbawienia wolności oskarżonego w przedmiotowej sprawie od dnia 29 grudnia 2022 r. godz. 06:20 do dnia 20 listopada 2023 r. godz. 14:05.

M. S.	IV	II	Stosownie do dyspozycji art. 63 § 1 k.k. Sąd zaliczył na poczet orzeczonej wobec M. S. kary pozbawienia wolności okres pozbawienia wolności oskarżonego w przedmiotowej sprawie od dnia 20 marca 2023 r. godz. 14:40 do dnia 20 listopada 2023 r. godz. 14:05.
P. B.	VII	I	Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. Sąd zwrócił oskarżonemu P. B. jako osobie uprawnionej dowody rzeczowe w postaci trzech pałek oraz gazu pieprzowego. Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje jednoznacznych podstaw do przyjęcia, że przedmioty te były wykorzystane do pobicia K. Z.. Brak jest zatem podstaw do orzeczenia ich przepadku. Wobec zakończenia postępowania są one zbędne dla postępowania karnego, dlatego należy zwrócić je osobie uprawnionej.
<i>inne zagadnienia</i>			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego			

<p>nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>		
<p>Rozstrzygnięcie w przedmiotowej sprawie Sąd oparł na przepisach obowiązujących w dacie popełnienia czynu przez oskarżonych. Stosownie do dyspozycji art. 4 § 1 k.k. ustawę obowiązującą poprzednio stosuje się, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy.</p> <p>Ustawa obowiązująca w dacie czynu jest względniejsza dla oskarżonych niż ustawa obowiązująca w dacie wyrokowania, albowiem przewiduje łagodniejszą karę za czyn z art. 158 § 1 k.k. (obecnie - od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności, poprzednio - od 1 miesiąca do 3 lat pozbawienia wolności).</p>		
<p>7. Koszty procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>VIII</p>	<p>Na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. P. kwotę 2.760 zł, powiększoną o należną stawkę podatku VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy</p>	

prawnej, udzielonej z urzędu oskarżonemu P. B..

Wysokość wynagrodzenia została ustalona na podstawie przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2023 r. poz. 2631, z późn. zm.). Składa się na nie wynagrodzenie za obronę w toku śledztwa w wysokości 600 zł (§ 17 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia) oraz wynagrodzenie za obronę przed sądem okręgowym jako pierwszą instancją w wysokości 1.200 zł (§ 17 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia), powiększone o 80% w związku z uczestnictwem obrońcy na czterech dalszych terminach rozpraw (§ 20 rozporządzenia).

Stawki wymienione w poprzednim akapicie zostały określone w wysokości odpowiadającej stawką za obronę z wyboru, określonym w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2023 r. poz. 1964, z późn. zm.), stosownie do treści wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 lutego 2024 r. w sprawie SK 90/22 (Dz. U.

	<p>poz. 300), wskazującego na niekonstytucyjność zróżnicowania stawki obrońców z wyboru i obrońców z urzędu.</p>	
<p>IX</p>	<p>Na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. K. kwotę 2.160 zł, powiększoną o należną stawkę podatku VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej, udzielonej z urzędu oskarżonemu M. S..</p> <p>Wysokość wynagrodzenia została ustalona na podstawie przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu. Składa się na nie wynagrodzenie za obronę przed sądem okręgowym jako pierwszą instancją w wysokości 1.200 zł (§ 17 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia), powiększone o 80% w związku z uczestnictwem obrońcy na czterech dalszych terminach rozpraw (§ 20 rozporządzenia).</p> <p>Stawki wymienione w poprzednim akapicie zostały określone w wysokości odpowiadającej stawką za obronę z wyboru, określonym w rozporządzeniu Ministra</p>	

	<p>Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2023 r. poz. 1964, z późn. zm.), stosownie do treści wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 lutego 2024 r. w sprawie SK 90/22 (Dz. U. poz. 300), wskazującego na niekonstytucyjność zróżnicowania stawki obrońców z wyboru i obrońców z urzędu.</p>	
X	<p>Na podstawie art. 624 § 1 k.k. Sąd zwolnił oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych w całości i przejął je na rachunek Skarbu Państwa uznając, że z uwagi na sytuację majątkową i osobistą oskarżonych oraz osiągnięte przez nich dochody, uiszczenie tych kosztów przez oskarżonych byłoby dla nich zbyt uciążliwe.</p>	
Podpis		